

Naše ročník 2 číslo 6 březen 2024

NA DĚJE

VLASTENECKÝ MĚSÍČNÍK JDOUCÍ ZLEVA PROTI PROUDU

KORESPONDENČNÍ VOLBA JE PŘÍLEŽITOST K MANIPULACI

JuDr. JANA TUROŇOVÁ

právnička, kandidátka STÁČILO! do EP

Pětikoalice našla další způsob, jak udeřit proti demokracii. Koncem ledna prošel do druhého čtení poslanecký návrh na zavedení korespondenční volby pro české občany žijící v zahraničí. Otevírá cestu k manipulacím a falšování volebních výsledků.

Podle Ústavy České republiky se volby do Poslanecké sněmovny konají tajným hlasováním na základě všeobecného, rovného a přímého volebního práva. Součástí této hodnotové koncepce je i svoboda občana učinit volbu podle vlastního přesvědčení, bez jakýchkoli manipulací a bez nátlaku okolí. Pokud do našeho právního řádu včleníme korespondenční volbu, stanou se tyto ústavní principy jen prázdnou floskulí. A to z několika důvodů.

Každý český občan žijící v zahraničí, který požádá o zaslání volebních dokumentů, ztrácí svoji anonymitu. Takový občan si již nikdy nemůže být jistý, že jeho volba nebude ztotožněna s jeho jménem uvedeným na identifikačním lístku. Padá tím imperativ

tajnosti volby občana vůči veřejné moci.

A stejně tak mizí svoboda volby, tedy nikým neovlivněné privilegium zvolit si zástupce podle vlastního přesvědčení. Korespondenční volič nemá nikým zajištěno, že v okamžiku aktu volby bude sám. Může tak volit pod

zdroj: STÁČILO.cz

POMOZTE NADĚJI PŘÍSPĚVKEM NA ÚHRADU TISKU

Noviny tvoříme jako samizdat, bez nároku na honorář.
I pár korun udělá desítky kusů svobodných listů.

Transparentní účet č.:

328149677/0300

Děkujeme za Vaši podporu Naděje

přímým či nepřímým nátlakem svého okolí či v bezprostřední blízkosti dalších osob, které budou kontrolovat a sledovat jeho volbu.

V procesu korespondenční volby, tak jak jej předkládají vládní poslanci, bude dokonce možné využít prostředníka, třetí osobu, která bude mít rávo vyžádat si jménem oprávněného voliče volební dokumenty a celou volbu potenciálně rovést namísto něho. Otevírá se tak cesta pro kupčení s hlasy, konkrétně s identifikačními lístky. Oni prostředníci navíc získají oproti jiným neoprávněnou a nezákonnou výhodu. Budou mít více volebních hlasů, čímž se prolamuje další ústavní zásada – totiž zásada přímosti volebního práva. Důvod ke znepokojení představují i novelou předvídané administrativní postupy.

Na zastupitelských úřadech, pokud vládní návrh vstoupí do praxe, se tak budou 25 dní před oficiálním datem voleb volně povalovat obálky s volebními a identifikačními lístky a zaměstnanci těchto institucí (z nichž dva až tři budou tvořit tzv. zvláštní okrskové volební komise) k nim budou mít po celý tento čas prakticky neomezený přístup.

Zajímavé je také zmínit tzv. volbu v předstihu. Tedy stav, kdy korespondenční voliči hlasují až několik týdnů (25 dní) před oficiálním datem voleb. Může nastat situace, že během této doby se odehraje zásadní politická událost, která tyto voliče povede ke změně jejich volebního rozhodnutí. Ovšem svoji volbu již nebudou moci nijak změnit a budou hlasovat pro politický subjekt, pro který by v případě, kdyby neexistovalo korespondenční hlasování, v oficiálním termínu voleb nehlasovali.

V návrhu zákona rovněž není nijak ošetřeno to, by korespondenční voliči nesmě-

li současně fyzicky hlasovat i v oficiálních dnech voleb na území České republiky. Zahraniční voliči tudíž budou mít teoreticky dva hlasy. Do konečných volebních výsledků se budou navíc započítávat i hlasy osob, které v době mezi odesláním korespondenčního hlasu a uzávěrkou volebních místností zemřou. S nadsázkou můžeme říci, že o podobě budoucí české vlády rozhodnou hlasy ze zahraničí, což je naprosto nepřijatelné.

Podobných podivností je v poslaneckém návrhu na zavedení korespondenčního hlasování ze zahraničí ještě daleko více. Jsou a jistě ještě budou předmětem nejrůznějších právních rozborů. Ale my se musíme již nyní ptát, proč se tohle vše děje. Proč má naše vláda takovou nadstandartní péči o voliče žijící v zahraničí. Proč se této voličské skupině tak podbízí. A proč právě nyní.

Odpověď se nabízí sama. Protože se současné vládní strany bojí dalších voleb. Mají strach, že své pozice neuhájí, a proto hledají způsob, jak si do příštího roku vyrobit účinný nástroj pro manipulaci s volbami, s voliči a s demokracií jako takovou. Podle volebního modelu agentury STEM z ledna tohoto roku jsou volební preference TOP 09 na úrovni 5,0%, KDU-ČSL 2,7% a hnutí STAN 7,0%.

Není divu, že se jejich představitelé bojí a chtějí si svoji koalici pojistit na věčné časy. I když se jim už začíná rozpadat, na tomto návrhu se shodli všichni. Za STAN pro korespondenční volbu hlasoval Vít Rakušan, Josef Cogan, Lucie Potůčková, za ODS Petr Fiala, Marek Benda, Eva Decroix, za KDU-ČSL Marian Jurečka, Aleš Dufek, Jiří Navrátil, za TOP 09 Markéta Pekarová Adamová, Jan Jakob, Michal Zuna a za téměř celý pirátský klub - Ivan Bartoš, Olga Richterová a Jakub Michálek.

Výsledky hlasování ze zahraničí ve volbách do Poslanecké sněmovny v roce 2021 dopadly velmi výrazně ve prospěch stran současné vládní koalice. Předvolební koalice Pirátů a hnutí STAN zde dosáhla 50,5% hlasů a koalice SPOLU 34,3% hlasů. A to je také ten hlavní důvod, proč se tyto strany nyní znovu obracejí do zahraničí a hledají svou politickou a mocenskou záchranu mezi občany, kteří pod taktovkou jejich vlády fakticky nežijí.

zdroj: seznam.cz

GAZA A LEDOVÁ SPRCHA Z USA

PhDr. JOSEF SKÁLA, CSc.

ředitel Institutu české levice

George Friedman šéfuje společnosti STRATFOR. Vrcholné struktúře expertíz, zadávaných Bílým domem, Pentagonem a hejnem tajných služeb. Tím privilegovanější přístup má ke zdrojům, držným za sedmero západy. A právě Friedman tak pouští do oběhu, co erár zatím tutlá.

Už dávno tak vyzvonil i jádro amerických priorit: stůj co stůj zmrzačit vztahy Berlína s Moskvou. Neb to když se nepodaří, hegemonii USA už nic nespasí. Friedman však mudruje hlavně na jiné téma - opičí lásky své země k válčení. Jak mamutí nadílku jí už vynesla - a kde všude to má ještě za lubem. Těchto knih vydal hned několik. Například

Budoucnost válek: Moc, technologie a světová dominance Ameriky v XXI. století (1996) či Americká tajná válka: Ze zákulisí globální války Spojených států s jejich nepřáteli (2004). Nejčtenější je ta, co vyšla i česky - Příštích sto let (2010, originál 2007).

Ódy na válečné chromozomy

Tak výzvně, jako Friedman, to neumí ani žádný cizí „troll“. Tím hlavním, zač USA vděčí své ekonomické moci - píše v bizarním bestselleru - není jejich „ústava či esej o jejím přijetí z roku 1787“. Nýbrž jejich „vojenská síla“. „Doslova každá druhá průmyslová velmoc prožila ve dvacátém století devastující válečný konflikt.“ Také „Spojené státy vedly válku, ale Amerika tyto devastující následky nikdy nepocítila.“ A tak zatímco „jiné země ztratily čas, když se zotavovaly z válek, Spojené státy nikoli. Vlastně se díky válkám rozvíjely.“ Fanouška krvavých masakrů to pudí i k delikátní „otázce: Když se Spojené státy v roce 1945 vynořily jako jasná rozhodující globální velmoc, byla to vynikající machiavelistická hra? Byl Franklin Roosevelt brilantně bezohledný? Nakonec na tom ani nezáleží.“

Také dnes jsou „Spojené státy v neustálém válečném stavu. Válka je pro americkou zkušenost ústřední a její frekvence neustále

narůstá. Je zabudována do americké kultury a hluboce zakořeněná v americké geopolitice (...) Řím nepodnikl nic, aby si podmanil celý svět. Bojovné výpady podnikal jen na svoji obranu a během tohoto úsilí se z něj stala říše.“ Nad Amerikou by zbledl závistí. Její „rozsáhla a ambiciózní strategie“ se sice „vždycky netýká války“. Ta ovšem lemuje „všechny procesy, které vytvářejí národní moc“. Ba „asi mnohem víc, než u jiných zemí“. Coby soustavná „interakce mezi válkou a ekonomickým životem“. „Historicky jsou Spojené státy válečnickou zemí.“ Právě to je - „jednoznačně a přirozeně“ - „zakořeněno hluboce v DNA celého národa“.

Šoková terapie

Přes tyto dioptrie Friedman zírání i na konflikt v Gaze. Cílem říjnového útoku Hamásu - píše na platformě Geopolitical Futures - je „vytvořit palestinský stát“. V očekávání, že dosáhne „změny v izraelské národní bezpečnostní strategii“ - a oslabí vazby Tel Avivu na „státy typu Spojených arabských emirátů a Saúdské Arábie“. S vědomím, že sice „postrádá vojenskou kapacitu k porážce izraelské armády“, pro svůj útok však „najde podporu v arabském světě“. I pro Friedmana je „obtížné uvěřit, že by to Hamás udělal, aniž by to věděl Izrael“. Ten to však „pravděpodobně vyhodnotil jako nedosažitelný cíl“.

S Hamásem se skutečně „vojensky nespojila žádná arabská či islámská země“. Hamás však kalkuloval, že „i když přímý útok na Izrael úspěšný nebude“, může „Izrael zatlačit

zdroj: Česká noviny

do neudržitelné pozice“. A právě to, ač nerad, konstatuje i Friedman. Dnes je „zřejmé, že Hamás Izrael skutečně izoloval od jeho potenciálních spojenců“. A „7. říjen tak byl složitější a do jisté míry úspěšnější, než se původně předpokládalo“.

Drtivá přesilovka v pasti

„Izraelskou rozvědku zaskočil.“ Izraelskou armádu sice „nezlomil, ale vytvořil situaci, kdy Izrael nemohl ani odmítnout boj, ani nasadit rozhodující sílu, nechtěl-li ohrozit životy rukojmích zadržovaných Hamásem“. A cílem hrozby, visící nad jejich životy, je „dohnat Izrael k pocitu vzteku a impotence“. Ba zasít i „pochybnosti do izraelských zpravodajských služeb“.

zdroj: iDNES.cz

Hamás zprvu možná „doufal, že se do boje zapojí další arabské síly, zejména Hizballáh“. Když se tak nestalo, „přikročil k plánu B“. S důrazem na „cíl, nemající rozhodující hodnotu“, rodí však choulostivé „politické náklady“. To proto Hamás „aktivoval síly v severní Gaze a nasadil posily s vědomím, že cena bude vysoká“. A nastolil situaci, kdy „Izrael neměl na výběr“. Války jsou totiž „záležitostí politickou“. Izraelci nezbylo, než „vsadit na vzdušné úder“. V naději, že tím „situaci uklidní a utlumí rostoucí nepřátelství vůči vládě“. Kalkulace, že nálety a speciální operace Hamás zlomí, se však mýjí účinkem. Ten totiž v „městské válce bojuje na vlastním terénu“. V prostředí, dovolujícím kombinovat jen „ústup a náhlé protiútoky“.

Friedman neskryvá „podezření, že Hamás věděl – nebo mu to poradila sofistikovanější hnutí z arabského světa – že masivní izraelská reakce v severní Gaze, poutající světovou pozornost k palestinským obětem“,

je s to „na Izrael vyvolat tlak, schopný vynutit si výsledek příznivý pro Hamás“. Celé izraelské PR, stavějící na údel rukojmích v rukou Hamásu, vyznívá „přínejmenším slabě“. Ač právě na tomto poli býval Izrael efektivní, teď mu uniká, že Hamás ho „markantně trumfuje“.

Protektor na kardinálním rozcestí

Izrael tak „uvízl ve válce v severní Gaze s rigidním kabinetem, který nebude akceptovat strategický ústup“. A k tomu i s „mediálním ekosystémem, jenž postup Izraele kritizuje“. Zatímco dřív byl za „viníka války považován Hamas, teď je to Izrael“. I jeho „vojenské možnosti jsou jen omezené“ – „značnou měrou i díky posunu veřejného mínění u jeho nejdůležitějšího spojence, Spojených států. Možnosti úspěšného útoku na Hamás se krátí“. Zvláště když „za uzavření dohody o zbývajících izraelských rukojmích demonstrují dokonce i izraelští občané“. Právě zvrát ve veřejném mínění tak má navrch i vůči i počtu a síle vojenských divizí. A „pro malou zemi jako Izrael“ nabyl „stěžejní váhy“.

Hamás tak „zasáhl izraelské politické a vojenské struktury“. Ty ale „ne a ne pochopit, že existují různé druhy válek a porazit vás může každá z nich“. A tak se i Friedmanovi „zdá, že Izrael udělal zásadní chybu: Jeho armáda, přestože je kompetentní a důvtipná, své zemi vnukla, že je mocnější silou, než jakou je ve skutečnosti“. Technologickou převahu sice má, úspěch ve válce však stojí a padá hlavně s „důvtipným a obezřetným velením“. S jeho uměním „nepřecenit své síly“ a „nepodcenit ani zmanipulované hlavy druhé strany“. A právě to má Friedman za „důležitou lekci pro nás všechny“.

Co z ní vyvodí „hluboký stát“, jemuž on sám píše taháky? Dá si další vlastní gól? Nebo už překročí svůj stín? Čas, který mu zbývá, se rychle krátí. Promešká-li ho, spláče nad výdělkem. Tím víc to DNA, jemuž sochá pomníky Friedman, zkrátí i napříč okolním světem.

DEKADENCE ČESKÉHO ŠKOLSTVÍ

Mgr. VÍTĚZSLAVA BABOROVÁ
učitelka a kandidátka do zastupitelstva JČ

Mantrou každé vlády je, že školství je prioritou. Všichni to mají ve volebních programech, ale pak skutek utek. Děti dnes nemají lehké dětství a nemůžeme se divit nárůstu psychických anomálií. Podepsala se na nich celá covidová restriktce, válka na Ukrajině a jinde. Jsou obrazem dnešní nemocné společnosti. A kdo se ohlíží na jejich problémy a potřeby?

Diktatura moci a zla se vkrádá do společnosti. Pojem manželství a rodina jsou upozadovány, útočí se na mezilidské vztahy, na pro-rodinnou politiku, na sounáležitost mezi generacemi, na vlastenectví, na vzájemnou pomoc. Diktatura moci potřebuje společnost atomizovat. Rozděľuj a panuj. Autocenzura se týká celé společnosti.

Část mladší generace této destrukci tleská a schvaluje rozbíjení přirozené pospolitosti lidí. Proč? Důvodem je i školství. Po zrušení osnov v roce 2005 se stále musí redukovat učivo. Stále se mění školní vzdělávací plány, rámcové vzdělávací plány, každá vláda to jinak nazývá. (Jen tak mimochodem. Nikdo nevydal klasifikační řád, tak si každý kantor může známkovat dle své libosti. Pak se nedivme, že klasifikace různých škol i učitelů je nesouměřitelná.)

Asi před rokem ministr školství zaslal do škol dopis o aktivním vyhledávání dezinformací a dezinformátorů. Prý jsou děti stresovány slovy válka, mobilizace apod. Jenže, kdo straší válkou? Vláda! A generál Řehka o válce mluví obden. A učitelé mají poslouchat a snad „bonzovat“ děti, mají vyhledávat dezinformace. A učitel, který nerozpozná ten jediný správný názor, nemá ve škole co dělat. Zase to bude „neříkej to ve škole“? A perličkou je, že děti od SŠ mají vychovávat své rodiče a prarodiče. Mají jim vštěpovat ten jediný a mainstreamem podporovaný názor.

A tak se škola nejméně dvacet let stává místem k převýchově. Místem, kde se de-

formuje historie, místem, kde se mládež má osvobodit od svých předků. Ustupuje se od znalostí k ideologickému školení a škola se stává masírkou tzv. průřezových témat jako je výchova evropského (vlastně bruselského) občana, multikulturní výchova apod. Nová reforma 2030+ navrhuje dokonce rušení předmětů po vzoru novodobých přátel na věčné časy a pod zástěrkou mezipředmětových vztahů.

Ve škole přece mají děti poznávat svět, mají se naučit logicky a kriticky myslet. Jenže jak, když o některých věcech nesmí mluvit, když nebudou znát skutečná fakta, tak nemohou racionálně diskutovat.

Demokracie znamená dialog. Jenže se vracíme do doby, kdy o některých událostech se nesmí mluvit pod rouškou boje s dezinformacemi. Kdo však rozhoduje o pravdě? Orwellovské ministerstvo pravdy?

Patříme do srovnávací studie 58 zemí. V devadesátkách jsme byli na předních místech, nyní jsme na chvostu. Opravdu to chceme?

zdroj: OV KSČM České Budějovice

PROBLEMATIKA BYDLENÍ V ČR

Mgr. RICHARD MARŠÁK

filosof, moderátor a technik

Vlastní bydlení, které řeší především mladí lidé, je jedním z nejpalčivějších témat současnosti. Přesto se o něm příliš nemluví. Bohužel na pořízení vlastní nemovitosti drtivá většina lidí nedosáhne, aniž by si musela vzít hypotéku minimálně na dvě dekády. Průměrný pracující člověk nemá šanci si ze svého platu ušetřit na byt či dokonce dům. Kapitalismus vyhnatý do extrému má za následek situaci, v níž se nacházíme. Praha je dražší než Paříž či Londýn. Ceny nemovitostí jsou vyšponované do astronomických částek, a tak lidé raději jdou do pronájmu. Velmi populární je též tzv. spolubydlení, kdy byt či dům sdílí více různých lidí. V posledních letech dochází k návratu mladé generace zpět k rodičům, a to především z finančního hlediska. Dalším důvodem může být i větší pohodlí a celková potřeba stabilnějšího zázemí a jistoty.

Situace je složitá a těžko bychom ji mohli vyřešit ze dne na den, neboť ceny jsou určovány trhem tím, jak se pohybují v obdobných nemovitostech v daném regionu. Pomyslné nůžky trhu se rozevírají, bohatí lidé jsou stále bohatší, zatímco chudí lidé jsou čím dál tím chudší. To vše je důsledek divokých devadesátých let, kdy jsme rozprodali a vytunelovali, co se dalo. V současnosti vyhrává ten, kdo navrhne nejvyšší částku, bez jakéhokoli rozmyslu jsou pozemky a parcely prodávány velkým korporátům, protože běžný člověk je zkrátka nepřehlídí. Zdá se, že idea sociální spravedlnosti nemá v současné společnosti příliš místa.

„Každý sám za sebe.“ Opravdu chceme takto žít? Pokud ne, nastává nerudovská otázka – co s tím? Bez duchovního rozměru a uvědomění si lidství, odklonu od rigidního materialismu a extrémního kapitalismu, nemůže dojít k obrodě. Je nutná změna vědomí lidí v souladu s lidskou přirozeností. Důležité je to, co jde k podstatě věci. Jedná se o cestu kritického myšlení, kterou si musí každý podstoupit sám. Po revizi těchto témat a jejich opětovném promyšlení dojde postupně k rozpouštění egoismu. Člověk bude svobodnější, zodpovědný za

své činy a bude žít ve spravedlivějším světě. Na tuto změnu však musí být lidé připraveni, tj. musí dosáhnout určité duchovní úrovně a sociálního citění, proto k ní bude docházet nejdříve komunitárně.

Daná změna nesmí být ideologická. Nezbytné je pak obnovení roztržité levice. Sloučení levicově orientovaných stran se společným cílem rovnosti příležitostí a sociální spravedlnosti by mělo být klíčovým tématem (nejen) pro další dekádu. Bohužel v současnosti jsou levicové strany v marginální pozici, pomalu se slévají středolevé a středopravé strany v jeden celek.

Pokud si chce nějaká pravicová strana získat levicové voliče, začne před volbami mluvit levicovou rétorikou. Zároveň bez toho, aniž bychom sokratovskými ukazovali věci tak, jak se ve skutečnosti mají, se nepohneme z místa. Klíčové je mít ve svém čele schopné lídry, kteří jsou ochotni převzít zodpovědnost za své skutky, a ne se schovávat za někoho jiného, nebát se jít vůči mainstreamu. Zároveň musí jít o duchovně a morálně vyspělé osobnosti se smyslem pro pravdu, se svědomím a odvahou řešit nelehké otázky, uměním vidět skutečnost tak, jak doopravdy jest.

Ideje mají následky, a tak je důležité se o problémech bavit a být otevřený diskusi. Bohužel dochází k čím dál tím většímu individualismu a uzavírání se do vlastních kruhů. Je jen otázkou času, než si uvědomíme, že se všichni vzájemně potřebujeme. Tak pojďme budovat lepší svět, každý tím, co mu jde a co umí nejlépe. Jedině tak se můžeme posunout dál a mít ze života radost a mít větší šanci na vlastní bydlení. A pamatujme na to, že věci se nemají tak, jak se často zdají.

zdroj: CNN prima news

K VÝROČÍ UČITELE NÁRODŮ A VELKÉMU ODKAZU JEHO DÍLA

Mgr. MAREK ADAM
místopředseda JČ KV KSČM

Blíží se výročí narození Jana Ámose Komenského - reformního myslitele, Učitele národů a člověka dvou epoch.

Závěrem března si připomínáme výročí narození Velkého učitele. Právem se tvrdí, že Jan Ámos Komenský byl člověkem dvou epoch. Snoubila se v něm humanistická pansofia (všemoudrost) s čistou barokní zbožností a láskou k Bohočlověku, Ježíši Kristu. Ve své osobě tak spojuje otevřenost pravdivému poznání a zároveň víru v elementární rovnost před Bohem i mezi lidmi. Víru ve spravedlivou společnost, jež se rodí z předpokladu, že všichni lidé (již ze své podstaty) jsou si navzájem bratry a sestrami.

Komenský, právě pro své českoobratrské náboženské citění, však musel v době nekompromisní rekatolizace svou milovanou vlast opustit. I přes naděje vkládané do mírových jednání ve Vestfálsku v závěru třicetileté války, dokonce i přes osobní diplomatické konexe (doložené např. korespondencí se švédským kancléřem Axelem Oxenstiernou), zůstalo Komenského přání návratu do rodné země nakonec nevyšlyšené, a tudíž nesplněné.

Učitel národů našel místo svého posledního odpočinku v nizozemském Naardenu. Tak už tomu mnohdy v naší zemi bývá, že uznání a respektu se někteří velikáni českého národa nedožijí ve svém mateřském státě vůbec. Anebo (v lepším případě) se jej dočkají alespoň v období posmrtném. Ani tehdy to ovšem nemusí platit navěky.

Komenský uchovával a chránil duchovní a kulturní tradice národa v srdci Evropy, národa těžce zkoušeného, a přece nezdolného. Navazoval přitom na kontinuitu kultu Pravdy Mistra Jana Husa a Božích bojovníků. Stejně tak na mírovou filosofii jihočeského myslitele Petra Chelčického, jehož idee převzaly v 19. století ve svém románu Vojna a mír velikan ruské literatury Lev Nikolajevič Tolstoj a o trochu později i první československý

prezident T. G. Masaryk.

Komenský se rovněž inspiroval mírovou politikou husitského krále Jiřího z Poděbrad. Věřil a doufal ve všeobecnou nápravu věcí lidských. V rámci své pedagogické činnosti se stal jakýmsi "předvojem" všech moderních pedagogických přístupů k dítěti. Já osobně si nejvíce vážím tří momentů v jeho pedagogické filosofii.

Moment první - každé dítě je do určité míry vzdělatelné a učitel neztrácí víru ve smysl a poslání své práce (pedagogický optimismus).

Moment druhý - každý učitel je dítěti sluncem, jež světlem poznání a silou pravdy vítězí nad temnotou nevědomosti.

Moment třetí - škola má být dílnou lidskosti a právě k oné ryzí lidskosti vede cesta skrze výchovu (škola bez kázně je jako mlýn bez vody).

„Naděje je stav ducha, který dává smysl celému našemu životu.“

Studium Komenského života a díla nás přesvědčuje a utvrzuje v poznání, že lidská láska k bližnímu člověku by neměla mít žádné hranice. Souběžně s nekonečnou lidskostí však musíme mít na paměti, že při výchově a vzdělávání a při formování mravně kvalitního života jsou jisté hranice naopak velmi potřebné a opodstatněné.

Člověk jako jedinec, ale i národ coby společenství lidí, musí ostře a striktně rozeznávat hranice mezi skutečným dobrem a zlem, mezi skutečným mírem a válkou, mezi skutečnou demokracií a diktaturou. A musí především usilovat o Pravdu, jež se zrodila ze samotného daru života a již do života člověk sám znovu vrátí, nemá-li žít jen ve lži a klamu. Nezradit tento cíl nás všechny zavazuje k bdělosti ve všech mravních kategoriích.

Kéž už nikdy nebudou mírové ideály svobody, lidskosti a rovnosti utopeny v krvavé bouři válečných štváčů tohoto světa! Nechť se (dle slov moudrého pedagoga) vláda věcí našich zpět k nám, lidem této země, navrátí! Ó lide český...

Jako bezplatný samizdat měsíčně vydává Naše naděje z. s. nákladem 20 000 ks.
Tel. šéfredaktora: **704 772 533** adresa redakce: Hlincová Hora 19, PSČ: 373 71
mail: nase.nadeje.redakce@gmail.com Šéfredaktor – Richard Štěpán
uzávěrka proběhla 18. 3. 2024

JAK SE HLASUJE V EVROPSKÉ UNII

Doc. LUBOMÍR PÁNA dr.h.c.
emeritní rektor VŠ, kandidát do JČ KZ

Rozhodování v Evropské unii můžeme po změnách ovlivňovat opravdu jen v té nejpodstatnější problematice. A i tu bychom, podle současných čelních představitelů ČR, měli ztratit ve prospěch největších států EU. Připomeňme si, jak hlasuje Evropská rada (potažmo Rada, tj. ministři členských států EU - existuje 10 různých složení Rady, podle toho, jakou problematiku Rada projednává).

Rozhodnutí se v Radě přijímají hlasováním. Ve většině případů je pro přijetí potřebná kvalifikovaná většina (jednomyslnost je vyžadována výjimečně). Pokud má být návrh přijat kvalifikovanou většinou, musí ho podpořit většina členských států - minimálně 55% členských států (tj. 16 z 27 zemí), v nichž žije minimálně 65% obyvatel EU, tedy 329 milionů obyvatel. A navíc: pro zablokování přijetí rozhodnutí musí hlasovat proti (nestačí se jen zdržet hlasování) alespoň 4 země, v nichž žije více než 35% obyvatel EU.

Jakou sílu mají země V4 pro schválení, či alespoň zablokování rozhodnutí? Země V4 mají 12,7% obyvatel - z toho Polsko 7,6%, ČR

2,1%, Maďarsko 2% a Slovensko 1%. Z toho vyplývá, že země V4 i při společném postupu nezmohou vůbec nic. Musí tak na svou stranu získat někoho dalšího ze čtyř velkých států, například Německo 18,2%, Francii 14,9%, Itálii 13,5% nebo Španělsko 10,6%.

Jen poznamenávám, že na odsouhlasení návrhu by nestačilo ani to, kdyby se k V4 připojilo všech 22 dalších menších států (mají jen 24,7%). Oproti tomu čtyři největší státy mají 57,2%, což je více než potřebných 55%. Česká republika tak již nemá možnost téměř nic ovlivnit, protože například klimatický zákon či zelené finance byly schváleny většinou, jak jsem popsal výše. A takto - kvalifikovanou většinou - se rozhoduje v 95% rozhodnutí a veto je možné uplatnit cca v 5% případech. Tj. při rozhodování v otázkách rozpočtu, společné zahraniční politiky a bezpečnostní politiky. Zrušení práva veta nejvíce podporují Francie a Německo, z našich politiků - prezident Pavel, Piráti. Ostatní se v diskuzi k tomuto tématu příliš nevyjadřují, ale pokud by došlo na „lámání chleba“, víme dopředu, jak se pro-unijní politické strany zachovají.

NE základním

POMOZTE NÁM ŠÍŘIT NADEŽI - POJĎME SE SPOJIT

Chcete přispět k úsilí třeba článkem, nebo pomůžete s roznosem?

Jsme skupina dobrovolníků, která toho má už dost! Jsme jen obyčejní lidé, tak se nám hodí každá pomocná ruka.

tel: **704 772 533** email: nase.nadeje.redakce@gmail.com

Naše Naděje

www.stacilo.cz

MY, LIDÉ

